

Kórházban

Az egyik öreg 80 éves elmúlt,
napja már a zsírospadra fordult.
Szívének órája alig ketyeg.
Láttam rajt a felfekvés-hegeket:
pünkösdi rózsák, pirosak.
Minck él ez? Minck kínozni csak?
De mindennap eljön a rokona:
aszott szilva-arcú görcs nyanya.
Ott bajmóldik, sürgődik körötte.
Mint a libáé libben lepke röpte.
Becézi, mandarinnal éteti.
A felfekvéseit kenegeti.
Százszor ismétli: ne igyék sokat.
Egye inkább a mandarinokat.

Itt hányódom fulladva. Görcsberánt
a Démon. Kicövekelve álmodom,
hogy kergetnek, kötél a torkomon,
s egy boxbajnok-gerilla fölvezette
kedvesemet egy garniszálló-szobába,
s ott lelek rája torkaszegve.
S én türtem: tetszett neki,

menjen el.
Most üveg-áttetsző teste
víz alól megjelent.

Kék Ophélie-arca
iszalag-kóc gubancban.

Utána faldoklom: pulzusom
a francha.

Agyam kiégett. Kevés a levegő.
Akarva pumpálok be.

Gyötör a lebegő
semmittevés. Homokóra szalad.
Ophélie a vízben –

befon az iszalag.
Az öreg lihegése már úgy szalad,
mint a megháborodott gyorsvonat,
melyből kiesett a vezető,
s a gőz nyomása egyre nő;
kék vatta-felhő villámlik, sziszeg,
jön a kanyar... s én ott ülök
az első kocsiban... .

Medúzák, íriszek
hűtik arcom.

Vészfék. A lihegés eláll
örökre. Vizslat a tudomány.
EKG szarka!ábak:

éljen tovább az ember.
Beh szépek a felhér köpenyes
angyalok,
mint rejtjeleket,

böngésznek türelemmel!
S közben a lélek
a világűrben lebeg tovább,
mert ami volt,

nem szűnhet meg soha!

De szegyenem a legkegyetlenebb,
hogy a teremben
én vagyok a legkönnyebb beteg.

1964. dec. 10.

Felhő: ennyi az életünk

Végső éveiben apám
kedves Berzsenyijét bújta szünetlenül,
véle járta a Ság hegyét,
Sömjént és Magasit, s látta, e dombokon

mint baktat le a két tehén
nagyapját víve, s öt lomha kocsin, amin
reng zöld tengeri-szár, s habot
fújnak kis tehének, s felleget űz a szél. . .

Felhő: ennyi az életünk:
alakváltva zenét zsongat e halk varázs,
mellyel ártani nem tudón
gyógyítunk, s híveink arcai fénylenek.

Hangokban nemesül szívünk
és versünk sem egyéb, mint zizengő zene,
melyben szép, igaz, és a jó
ellentéteket old, s oltja a szenvedést.